

udbetale dem; vi give denne Bemærkning, og dermed er Sagen saa bragt i en saa heldig og god Orden, som den denmægning kan komme. Det er, saa forekommer det mig, Sagen, som den foreligger med, som den erede Ordfører selv har sagt, denne formelle Indsigelse. Han har selv anerkjendt, at disse Underændringsforslag ere hidlebede fra en eiendommelig Betragtning af Anviisningens Betydning, men man har overseet, at Anviisningen er af en aldeles administrativ Natur og givet den en Slags lovlig Bevillingsret; thi ellers kunde den ikke komme i Betragtning; man har betragtet den som en Emanation af en Lov, jeg siger, man har selv anerkjendt, at Anviisningerne kun vare af en formel Natur, og at Udbetalingen til de virkelige Creditorer, Regnskabs senere Ordning accurat vilde blive den samme, hvad enten det ene eller andet skeer. Men de erede Medlemmer af Udvalget — thi Udvalget har været deelt temmeligt lige — der have stillet sig paa den Fod, have i Grunden stillet sig paa Statscreditorernes Standpunkt, og det troer jeg, at vi ikke her have at gjøre med, naar der ikke er fremkommet nogen Klage.

Naar vi nu have taget denne Side af Sagen under Overveielse, Betydningen af disse formelle Ændringsforslag, saa komme vi til, som ogsaa den erede Ordfører har gjort, at gaae ind paa, hvad denne foreliggende Tillægsbevilling har at betyde med Hensyn til Fremtiden, om man skulde ønske, at der blev slaet ind paa den samme Vej, eller om man skulde vælge en anden. Udvalget har været enigt om, og jeg haaber ogsaa, at vi lidt efter lidt vilde blive enige med Regjeringen derom, at saa rigtigt og efter min Betragtningssmaaade saa nødvendigt det var at gjøre dette Skridt, ikke forventende nogen Regnskabslov, der, hvis en saadan skulde være nødvendig, lettere ad anden Vej vilde blive fremkaldt — jeg siger, at saa rigtigt som det er at gjøre dette Skridt, saa lidt vil det være absolut nødvendigt at gjøre det i den samme Skikkelse og Form for Fremtiden. Det, at afflutte foreløbigt den 31te Marts, antager jeg vil for Fremtiden finde

Sted overalt, og det antager jeg er i allerhøjeste Grad vigtigt og nyttigt. Der ligger her bagved en af to Former, enten som denne Gang er skeet, at overføre det, der ikke er forbrugt i 1860—61, i Kassen for 1861—62 og staae Bevilling for Anvendelsen deraf, eller at fastholde det som en Eiendom for det foregaaende Aar, for dermed inden en vis Tidsfrist at afsinde sig med Krav, som den 31te Marts have Gjældighed; thi det er det, det dreier sig om. Intet Krav, som opstaaer efter den 31te Marts 1861, kan faae Gjældighed for Finantsåret 1860—61, men ethvert Krav, som er opstaaet før den 31te Marts 1861, kan faae Gjældighed ligeoverfor de Summer, der endnu ere ubenyttede den 31te Marts 1861; det er det, som vi troe at maatte fastholde. Hvor langt det Tidsløb, hvori denne Afregning med de Tildragelser, som ligge i Fortiden, skal være, er af en mindre væsentlig Betydning. Naar den foreløbige Afslutning har fundet Sted og har været klar og fuldstændig overalt, forekommer det mig, at det omtrent kan være det samme, om der gaaer lidt kortere eller længere Tid med denne Tillægsafslutning; men Afslutningen i det rette Øieblik og en Fremstilling af, hvorledes Forholdene have været paa den Tid, er det, det kommer an paa. Jeg skal nemlig gjøre opmærksom paa, at naar man kommer til den 31te Marts, og et eller andet anvise Ministerium seer, at en af dets Conti ikke har været heelt udtømt, skjøndt det har tilveiebragt alle de Gjenstande, som vare forudsatte ved Finantslovens Udstedelse, saa staaer det i dets Magt, naar Afslutningen ikke er klar og reen paa den Dag, endnu at benytte det overskydende Beløb til eensartede Anskaffelser i et større Omraade end det, der har været tilfigtet. Det er netop det, man skal forhindre, og man skal især forhindre det der, hvor ikke saa af Contierne saaledes, som de findes opførte paa Finantsloven, ere af, hvad vi kalde, en calculatorisk Beskaffenhed, af en saadan Beskaffenhed, at vi ikke nøie have kunnet fastsætte Gjenstandenes Maal, som derved skulde dækkes.